

Pasakos telefonu

Dantukų pasaka

Jau kelios dienos nesikalbėjau su Patriku (o taip būna labai retai). Surenku jo numerį, tačiau sunkiai atpažįstu jo balsą.

- Patrikai, čia tu? – pasitikslinu. – Kodėl toks keistas tavo balsas? Ar tik nesergi?
- Sergu, - šniurkščiojo Patrikas. – Labai skauda dantuką, tą, kuris šone...
- Seniai skauda? Ar buvai pas dantų gydytoją? – atsakymo nesulaukiau, bet šniurkščiojimas vis stiprėjo.
- Aš nenoriu pas dantų gydytoją! O dantuką man skauda jau trys dienos. Ir dar, aš visas sutinęs, lyg man būtų įgėlus bitė!
- Tiesą sakant nesu sutikusi vaiko, kuris mėgtų eiti pas dantų gydytoją, bet jei jau skauda dantį (ir dar tris dienas!), reikėtų ko nors griebtis.
- Patrikai, tu klausai? Gal galiu pas tave atvažiuoti?
- Aha... tik greičiau, nes visi sako, kad esu nesukalbamamas, tai gal tu su manimi susikalbėsi?
- Gerai jau, gerai. Važiuoju, gal susikalbėsime...

Jau sėdėdama automobilyje mėščiau, kaip įrodyti Patrikui, kad eiti pas dantų gydytoją – tiesiog būtina! Štai ir Patriko namas, o lange prigludęs aprištas ligonio veidelis.

- Inesa, pažadėk, kad netempsi manęs pas gydytoją!
- O kas tave tempia? Net nesiruošiu, nesitikėk! Atėjau tik aplankyti savo gero draugo. Krepšelyje turiu skanėstų, kurių tu, deja, negali valgyti...Dar pasaką.
- Gerai, - atsiduso jis. – Tada pasek pasaką.

- Klausykis. Kartą gyveno du draugai, du dantukai. Vienas vardu – Danas, kitas – Tukas. Abu jie buvo šaunūs ir linksmi. Abu jie mėgo, ledus, braškes, želė ir visą, kas skanu ir gal nelabai sveika. Danas buvo švaruolis ir darbštuolis, o Tukas – murziukas ir tinginiukas, na žinai, toks, kuris nesivalo dantų. Danas mielai eidavo pas gydytoją. Labiausiai jam patikdavo, kai gydytoja žiūrėdavo į jo burnytę per mažytį, tviskantį veidrodėlį, o dar – kai ji įdėdavo į jo burnytę dūzgiantį fontanėlį. Danas net susidraugavo su gydytoja. Tukas tai jos nemėgo, nors niekada ir nebuvo matęs.

Tačiau kartą Tukas susirgo. Skausmas buvo nepakeliamas, dantukas nebegalėjo krimsti jokių skanumynų. Tikras siaubas, ne kitaip!

- Tukas sirgo tris dienas, kaip ir aš? – pertraukė pasakojimą Patrikas. – Jis buvo ištinęs, jis nenorėjo pas gydytoją, jis pasveiko?
- Žinoma pasveiko. Kai jiedu su Danu nuėjo pas gydytoją. Tukas pasveiko ir niekada jos nebebijoję. Ir dar. Jis pradėjo valytis dantis, ryte ir vakare.
- O kaip atrodo mažytis dūzgiantis fontanėlis? – kamantinėjo berniukas.
- Hmmm... Kaip mažytis garvežiukas ant virvelės. Kai garvežiukas dūzgia, fontanėlis ant dantuko pila vandenį. Nors žinai, sunku viską tiksliai papasakoti. Reikia pamatyti pačiam!
- O kada aš galėčiau jį pamatyti? – nelabai tvirtai paklausė mažylis.
- Kad ir šiandien! Imam mamytę ir važiuojam! Aišku, jei tik tu nori.
- Noriu, - kiek pagalvojęs atsakė. – Tikrai noriu.

Inesa Paliulytė

Kauno lopšelio-darželio „Liepaitė“ meninio ugdymo pedagogė, aktorė, režisierė